

A hívő ember úton jár. Nem ez a világ az otthona, nem ez a végállomás. Nem úgy tekint az itteni dolgokra, hogy „ez minden, más nincs”.

Az út kezdete: „kegyelemből tartattatok meg... Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett”. Az én utam akkor kezdődött, amikor személyesen elhittem, befogadtam, hogy kegyelemből tartattam meg (nem cselekedetekért), és hogy Isten kegyelméből (valóban, biztosan) megtartattam. Attól kezdve nemcsak „tanultunk Krisztusról”, hanem „tanultuk a Krisztust”: tanultuk, hogy ki Ő, az életet Őbenne, az Ő követését.

Az út vége: (5,27) Önmaga elé akar állítani dicsőségben (az egyházat, amelynek tagjai vagyunk).

Az út, amin most járunk: „Egykor sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban” (5,8). Nem „lennünk kell”, hanem vagyunk. Nem magunktól, hanem attól, hogy Őbenne vagyunk. „Ti vagytok a világ világossága”, mert ti vagytok Isten népe, és a világnak rajtatok kell látni a világosságot – mert más igazi világosság nincs. Nem a mi erőnkől világítunk – de a mi felelősségünk, hogy ne rejtjük véka alá a lámpást.

„Nem mint bolondok, hanem mint bölcsek”. „Bolond” az, aki cél nélkül él: napról napra, dolgozik, szórakozik stb., ezt adja tovább, a halálra úgy gondol, mint amivel „mindennek vége”. Lehet, hogy „magasabb célokért” küzd, de azok a célok is csak erre a világra érvényesek. – Bölcs az, aki úton jár, aminek van kezdete és vége, és tudatosan erre rendezi be az életét. A régi rossz szokásai helyett jót tesz azért, mert így jár együtt az Úrral (Benne): igazat mondunk, „mert egymásnak tagjai vagyunk” (4,25); nem szomorítjuk meg a Szentlelket, mert „megpecsételtünk a teljes váltságnak napjára” (4,30); megbocsátunk, „ahogyan Isten Krisztusban megbocsátott” (4,32).

„A napok gonoszak”: a világ diktál bizonyos életszemléletet, időbeosztást stb. Azt akarja, hogy csak a földi célokra összpontosítsunk. A hívő embernél is azt akarja elérni, hogy ne lássa a valóságot: azt, hogy úton vagyunk és Krisztus Önmaga elé akar állítani dicsőségben.

Isten ad ezzel szemben „alkalmas időket”, hogy emlékezzünk rá, tanuljunk, hogy ki Ő, aki a saját útjára állított minket. Ezekről mondja: „áron is megvegyétek”: legyen mindennél drágább Isten jelenléte az életünkben; legyenek drágák az olyan alkalmak, amikor tudom, hogy az Ő erejével, akarata szerint, az Ő szolgálatában, az Ő dicsőségére cselekszem. – Amit Isten ilyenkor ad, azzal szolgálhatunk, bizonyosságot tehetünk, de nem az ajándékai a lényegesek, hanem Ő maga. Jézus jelenlététől leszünk egyre hasonlóbba Őhöz (2Kor 3,18), és kerülünk egyre közelebb ahhoz, hogy „ne legyen rajtunk folt vagy ránc”. Az ajándékok ráadások, a jó cselekedetek következmények.

Ahhoz, hogy „kihasználjam az alkalmas időt”, meg kell értenem, mi az Úr akarata velem kapcsolatban. Amilyen helyzetben éppen vagyok, abba Ő helyezett bele, vagy magam kerestem magamnak? Ha behelyezett valamilyen környezetbe, helyzetbe, szolgálatba, elfogadom-e? Kérem-e, hogy ott is cselekedjen, és hogy én ott azt tehessem, amiért odatett?

„Teljesedjétek be Szentlélekkel” (folyamatosan legyetek beteljesedve). A Szentlélek az „erő, szeretet, józanság Lelke”: erőt ad arra, hogy bárhol vagyok, Jézus Krisztust tudjam képviselni. Nem arra, hogy nagy dolgokat tegyek. Erőt ad arra, hogy szeressem azokat, akik nem szeretnek. – Ő a józanság lelke. „Ne részegedjétek meg” – mert Ő józanná akar tenni, azt akarja, hogy bármilyen rendezetlen a világ, mi felfelé tudjunk figyelni (Jézusra és ne a viharra, mert akkor süllyedni kezdünk). – Józanság lelke: Jézus nem fogadta el a mirhás bort, hanem elhordozta

értünk a fájdalmakat. Ha nekünk Isten fájdalmakat, tragédiákat ad, azzal formálni akar, vagy rajtunk keresztül akarja megmutatni magát másoknak. Ne keressünk „fájdalomcsillapítókat”, Őbenne maradjunk.

„Beszélgetvén egymás között...” – ez is a Szentlélekkel való beteljesedést szolgálja. „Zsoltárok, dicséretetek, lelki énekek” – a meggyengült vagy súlyos helyzetben lévő hívőnek egy-egy ige az, ami igazán segíteni tud (hatalma van). Segíti, hogy hívő döntéseket hozzon. Mert valóban Isten szava: hatalma van. „Értsétek meg, mi az Úr akarata”: nem emberek tanácsaiból, hanem Igéjéből. Az Ige tud gyógyítani is: a fájdalmak között helyre tenni, kimunkálni, hogy a fájdalmak, szenvedések között is boldogok legyünk, és dicsérni tudjuk Őt.

„Adjatok hálát mindenkor mindenért.” Ha gonoszlat látok, azért adok hálát, mert Isten akkor is velem volt (1Móz 39,2.21), megtartott, és mert Ő a gonoszságot a jó szolgálatába tudja állítani (1Móz 50,20). – „A mi Urunk Jézus Krisztus nevében”: nemcsak a kéréseket, a hálaadásokat is vele együtt mondhatjuk. Ő egyszer így adott hálát: „Igen, Atyám, mert így láttad jónak.” Ez lehet a mi hálaadásunk is, akár „jó”, akár „rossz” történik velünk: a mennyei Atya azt jónak látta, és jót cselekszik azon keresztül.

„Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.” Ef 4,22–24